

Sou el candidat d'ERC Futur, que és, de fet, la candidatura de Josep-Lluís Carod-Rovira?

—Home. Rafel Niubó i jo tenim prou personalitat i prou capacitat, cadascú de nosaltres, per a pensar que hi ha algú darrere. No com algunes altres candidatures... No portem cap tapat, som els qui som i tenim el suport de moltes persones, entre les quals Josep-Lluís Carod-Rovira, Joan Manuel Tresserras, Marta Cid, Marina Llansana... Voler simplificar la nostra candidatura dient que és la de Carod no es correspon a la realitat. Encara més, plantejem aquesta candidatura justament perquè no volem jubilar ningú. Tothom pot fer moltes aportacions al partit. La candidatura ERC Futur vol fer realitat un projecte, que evidentment té la seva paternitat en Carod-Rovira i la proposta del 2014. Però no és un projecte personal, ni tan sols és un projecte estrictament de partit. I per fer-lo possible calen un seguit de coses, una de les quals és un partit nou i diferent.

—Tots parreu de regenerar, actualitzar, reorganitzar el partit. Però en què consisteix, això, a parer vostre?

—Fer el partit del segle XXI. Però fer-lo, no quedar-nos en la teoria. Això vol dir un partit en xarxa territorial, però també en xarxa a partir de les noves tecnologies. Amb un sistema de presa de decisions en dues direccions. Una de més clàssica, de dalt cap a baix i de baix cap a dalt, amb una altra de transversal, en l'àmbit territorial. Cal un pes molt més important de les seccions del territori. Proposem dotze nodes d'aquesta xarxa territorial. També el canvi ha de ser en el model de gestió. Ha de ser de qualitat, que tingui autoavaluació, que plantegi els reptes d'una organització moderna.

Una altra de les diferències és el paper dels militants. Més enllà dels drets i dels deures que han de tenir, plantejem tres línies d'actuació: formació, informació i serveis. Formació virtual per a tots els militants, no tan sols per a càrrecs electes. Aquí hi ha un paper fonamental de les noves tecnologies. Informació: engegant un canal propi de televisió, TV ERC, un canal que emeti de manera permanent i que es faci ressò de totes les notícies que afecten el partit. I en serveis, per exemple, proposem un telèfon 24 hores a disposició dels càrrecs electes per a resoldre problemes.

“Els pactes no es poden renegociar”

Ernest Benach (Reus, Baix Camp, 1959), president de la mesa del Parlament de Catalunya, es presenta com a candidat a la presidència d'Esquerra, amb la candidatura ERC Futur, que planteja l'horitzó d'un referèndum per a exercir el dret d'autodeterminació a Catalunya el 2014.

JORDI PLAT

—Més enllà del debat organitzatiu, quina diferència de caràcter estratègic presenta la vostra candidatura?

—D'entrada, essent candidatures del mateix partit, moltes diferències de caire ideològic no hi han de ser. Hem de ser conscients que determinades qüestions les hem d'assumir com a partit. Per exemple, hem de ser capaços de construir una resposta clara i contundent a una retallada de l'Estatut del TC. I pel que fa al finançament, també. Podem debatre estratègies de futur, que convé fer, aportar les reflexions que es vulguin, però tots els militants d'ERC estem a favor del concert econòmic. Tots estem a favor que el 2014 es faci un referèndum per fer efectiu el dret a l'autodeterminació i triar quin futur volem per a Catalunya. En això no hi ha diferències. Com hi arribem? Doncs potser aquí és on hi ha matisos. A partir d'aquí, quines diferències hi ha? Doncs n'hi ha de fons. Per exemple, pel que fa a la nostra actitud al govern. Nosaltres

defensem que Esquerra ha de complir els pactes. Perquè hem de recuperar credibilitat davant la societat. Això no significa que els pactes siguin per sempre. En aquests moments, a mitja legislatura, segons què passi amb l'Estatut o el finançament, caldrà fer una reflexió profunda al si del govern de Catalunya. Però això no significa renegociar-lo. I a aquesta reflexió, Esquerra hi ha d'anar amb una sola veu i aportant una sola línia. Això és fonamental.

Per a nosaltres, a més, el partit no és cap eina de projecció personal per a assolir res. Senzillament és una eina al servei del país. Una eina que hem de fer funcionar. Per això hem d'intentar que es facin les coses com més bé millor. Amb transparència, modernitat, amb conceptes nous, i amb un esforç molt gran per a acostar el partit a la ciutadania.

—La vostra candidatura no va presentar tots els avals aconseguits, per por de llistes negres. Tan malament van les coses dins el vostre partit?

tern, no deixarà un partit trinxat a la propera direcció, sigui quina sigui?

—Justament, el que hem de fer és ser conscients d'això. De fet, qui estigui lliure de culpa que tiri la primera pedra, que deia aquell. Precisament, per això, un dels principals reptes de la nostra candidatura és el de construir la unitat. Però la unitat de veritat, que vol dir creure-s'ho, sense posar condicions d'entrada. I entendre de debò que al partit no hi sobra ningú; al contrari, que hi falta molta gent. I és aquesta gent la que hem de seduir, de trobar-hi complicitats, d'integrar-la en un projecte polític de futur. Si no som capaços de fer-ho des de la unitat, no serà creïble. I aquesta unitat s'haurà de començar a construir a partir del dia 7. Entre els qui guanyin i els qui no. I els qui guanyem, haurem de fer gestos clars d'integració i de cohesió entre les diverses sensibilitats a les estructures del partit. El dia 14 serà també un altre dia important del partit, sobretot si a partir d'allà tenim un projecte de futur clar.

—El projecte polític R.Cat planteja d'obrir el partit a tot el ventall independentista, prioritzant l'anomenat eix nacional per sobre del social. Ho compartiu?

—Hi ha un quadrant clàssic en la política catalana que és l'eix dreta-esquerra i el de catalanisme-espanyolisme. Nosaltres ocupem una porció d'un dels quadrants, el de centre cap a l'esquerra, i en l'espai del catalanisme. El que hem de fer és ocupar tot el quadrant. Per tant, és clar que hem d'obrir-nos a més sectors independentistes. Evidentment! Passa també que ens hem d'obrir a una part molt important de la societat, que va políticament del centre cap a l'esquerra, i d'aquells que se senten catalans —tot i que també es poden sentir més coses, com ara espanyols, marroquins o el que sigui—, als que se senten catalans i proud. Fins i tot, cap a una part dels que no se senten ni catalans ni espanyols, o que, per a ells, aquesta definició és força relativa, però que poden arribar a compartir les tesis independentistes a través d'alguns altres paràmetres. En aquest quadrant, d'un marge d'1.600.000 persones, tenim molt d'espai per a créixer. Som 10.000 militants... A les darreres eleccions vam obtenir 300.000 vots, en el millor dels casos n'hem aconseguits 600.000. Tenim molt terreny per a créixer.

—Però el fet és que, al darrer cicle electoral, heu perdut suport. A què ho atribuïu?

—Tothom comet errors. És obvi i hem de mirar de corregir-ho. Però crec que falta una mica de paciència. Fa poc temps que som al govern; a més a més, en un període en el qual aquest país ha tingut problemes en molt àmbits: infraestructurals, d'ordenació jurídica —amb l'Estatut—, o el finançament mateix. Tot això no és fàcil.

Diria que s'han comès errors, segurament, de vegades, una certa precipitació en la presa de decisions, alguns cops de volant que no s'han acabat d'entendre... Segur que podem millorar moltes coses, en aquest aspecte. Però al mateix temps penso que estar al govern és una aposta de futur, ens dona solidesa com a projecte polític. Perquè no sols hem de guanyar les batalles ideològiques, també cal guanyar les batalles electorals. Ens plantejem l'objectiu del 2014, però, evidentment, si no tenim molta més força política i electoral, serà només una data testimonial.

—Si al congrés s'acaba assumint la necessitat de renegociar els acords de govern, què fareu?

—No faria res. És que nosaltres no som partidaris de renegociar res. Els pactes no es poden renegociar. Un pacte és donar la paraula, i la paraula s'ha de complir. Si no, tornarem a donar imatge de provisionalitat, d'improvisació, que és el que emprenya la gent. Hem de fer les coses molt ben fetes. I no vol dir que no s'hagin de fer reflexions al si del govern. I tant, amb temes molt importants com el del finançament o la sentència del TC sobre l'Estatut. Però precisament la manera d'afrontar aquests afers és a través de la unitat del govern i de l'oposició. Per tant, hem d'intentar construir la unitat de les forces catalanistes. És el que vol la societat, la unitat en la defensa dels interessos dels ciutadans, no el trencament i l'especulació de com sortir del govern perquè ara m'he enfadat. I el 2010 ja en parlarem. Llavors, l'escenari estarà absolutament obert. Nosaltres tindrem el projecte del 2014, que evidentment influirà en les eleccions del 2010. A partir d'aquí les coses aniran com hagin d'anar. Tot estarà obert.

Enric Rimbau

—No, no. Primer, vam presentar una proposta que no es va acceptar, que era que cada militant pogués avalar més d'una candidatura. Per sentit comú. Jo, militant del partit, veig que hi ha dues candidatures interessants, doncs les avalo perquè puguin explicar-se i, segons què m'expliquin, decideixo.

Però bé, ja està. Ara, en aquest procés tots ens posem etiquetes. I les etiquetes, a partir del dia 15, han de desaparèixer, perquè hem de construir l'entesa del partit. Per això vam proposar que, un cop presentats els avals, i validats, es lliuressin a la sindicatura electoral, que en fes una custòdia temporal. Un cop transcorregut un temps prudencial, s'haurien de destruir. Perquè, a qui li interessa qui ha signat per a qui? No té sentit, i enteníem que era un procés de transparència, que afavoreix la unitat, a més. Això no es va acceptar, tampoc. Per això ens vam limitar a complir el tràmit.

—Aquest nivell d'enfrontament in-